

Arrest

**nr. 66 382 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2011 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging, in functie van haar echtgenoot Z.A. Het visum wordt haar toegekend op 23 november 2009.

Op 27 april 2010 wordt aan verzoekster een F-kaart overhandigd.

Op 6 september 2010 wordt verzoekster gedagvaard in echtscheiding door haar echtgenoot.

Op 11 september 2010 wordt een samenwoonstverslag opgesteld.

Op 27 september 2010 wordt door verweerder aan verzoekster bijkomende informatie opgevraagd. Op 6 oktober 2010 wordt verzoekster in kennis gesteld van dit schrijven.

Ten laatste op 27 oktober 2010 heeft verzoekster bijkomende documenten overgemaakt.

Op 15 maart 2011 wordt een nieuw samenwoonstverslag opgesteld

Op 6 april 2011 worden verzoekster en haar echtgenoot door de kortgedingrechter gemachtigd om afzonderlijk te wonen.

Op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Citeren van beslissing

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.R. (...) geboren te O. (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de beschikking in kortgeding dd 06.04.2011 blijkt dat betrokkenen gemachtigd werden tot een afzonderlijk verblijf. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 06.05.2011 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke.

Uit deze beschikking in kortgeding en het relatieverlag dd 15.03.2011, opgesteld door de politie van Dendermonde, blijkt verder dat een echtscheidingsprocedure hangende is tussen betrokkenen. Uit een hele reeks van brieven en e-mails die door de echtgenoot van betrokkene en zijn advocaat werden overgemaakt aan onze diensten, blijkt dat er duidelijk geen sprake meer is van een gezinscel tussen beide.

Aangezien uit het administratief dossier bleek dat er zich feiten van intrafamiliaal geweld hadden voorgedaan, werd betrokkene op 29.09.2010 uitgenodigd om bewijzen aan te brengen waaruit zou blijken dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 bevindt. Aangezien betrokkene op 16.11.2007 huwde en op 27.04.2010 in het bezit werd gesteld van een F — kaart, werd eveneens onderzocht of zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde gesteld in artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat betrokkene aan geen van beide voornoemde uitzonderingsvoorwaarden voldoet. Betrokkene legt slechts één PV van verhoor dd 25.10.2010 voor op basis waarvan niet kan vastgesteld worden dat zij zich effectief in een schrijnende situatie bevindt. Bovendien kan zij niet aantonen over een eigen inkomen te beschikken. Er werd immers enkel een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd, maar geen effectief bewijs van tewerkstelling of andere inkomsten. In de beschikking kortgeding dd 06.04.2011 is sprake van een deeltijdse tewerkstelling, doch betrokkene brengt hiervan geen enkel bewijs aan.

De gestelde voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1° en 4° werden bijgevolg niet vervuld. Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt het Frans als proceduretaal te gebruiken.

Het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing van 17 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied in het Nederlands heeft genomen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze taal als proceduretaal te hanteren. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken die zij verkiest. De raadsman die verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van artikel 22 van de grondwet. Manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel dat verweerder het verblijfsrecht aan verzoekster weigert, met als enig motief dat zij niet voldoende tijd heeft samengewoond met haar echtgenoot, zoals voorzien door de wet.

Verzoekster wijst evenwel op artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt:

"4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoekster wijst erop dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat een afdoende motivering niet kan bestaan uit een vage-, stereotype- of stijlformule. Verzoekster betoogt dan ook dat de bestreden beslissing rekening diende te houden met het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer was en met het feit dat zij inmiddels werk heeft gevonden en aldus niet afhankelijk is van het sociale bijstandsstelsel.

De beslissing is volgens verzoekster dan ook gebrekkig gemotiveerd en schendt bovenstaande principes. Verweerder heeft geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd, daar er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de mening is toegedaan dat de motieven louter gebruik maken van vage of stereotype stijlformules. Verweerder ondersteunt zijn motieven aan de hand van een beschikking in kortgeding d.d. 6 april 2011, een relatieverslag opgesteld door de politie op 15 maart 2011, een reeks brieven en emails tussen betrokkenen en de stukken die werden overgemaakt door verzoekster nadat haar op 6 oktober 2010 bijkomende informatie werd gevraagd. De motieven betreffen specifiek verzoeksters zaak en kunnen niet zomaar op eender welke andere zaak worden toegepast. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij de mening is toegedaan dat er een gebrek is in de motivering, nu niet met alle elementen van het dossier rekening werd gehouden, meer bepaald met het familiaal geweld dat zij heeft ondergaan en het feit dat zij inmiddels werk heeft gevonden en aldus niet afhankelijk is van het sociale bijstandstelsel. De wet voorziet inderdaad in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing het volgende:

"Aangezien uit het administratief dossier bleek dat er zich feiten van intrafamiliaal geweld hadden voorgedaan, werd betrokkene op 29.09.2010 uitgenodigd om bewijzen aan te brengen waaruit zou blijken dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 bevindt. Aangezien betrokkene op 16.11.2007 huwde en op 27.04.2010 in het bezit werd gesteld van een F — kaart, werd eveneens onderzocht of zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde gesteld in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat betrokkene aan geen van beide voornoemde uitzonderingsvoorwaarden voldoet. Betrokkene legt slechts één PV van verhoor dd 25.10.2010 voor op basis waarvan niet kan vastgesteld worden dat zij zich effectief in een schrijnende situatie bevindt. Bovendien kan zij niet aantonen over een eigen inkomen te beschikken. Er werd immers enkel een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd, maar geen effectief bewijs van tewerkstelling of andere inkomsten. In de beschikking kortgeding dd 06.04.2011 is sprake van een deeltijdse tewerkstelling, doch betrokkene brengt hiervan geen enkel bewijs aan.

De gestelde voorwaarden van artikel 42^{quater}, §4, 1° en 4° werden bijgevolg niet vervuld. Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook ingetrokken."

Uit deze motieven blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie van artikel 42^{quater}, § 4, 1° of 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Hieruit blijkt dat om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet er aan drie voorwaarden moet worden voldaan. Ten eerste moet worden aangetoond dat men zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, ten tweede moet men aantonen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten derde moet men aantonen over een ziektekostenverzekering te beschikken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 6 oktober 2010 verzoekster heeft gevraagd bewijzen bij te brengen van *"huishoudelijk geweld: processen verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis,...; een arbeidscontract en recente loonfiches of de gegevens van de kruispuntbank voor zelfstandigen met betrekking tot zijn onderneming en de documenten waaruit zijn inkomsten als zelfstandige blijken; eventueel documenten met betrekking tot andere inkomsten; het bewijs van ziekteverzekering (dekking van alle risico's in België), geen SIS kaarts; een bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW"*.

De voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet betreffen cumulatieve voorwaarden zodat het niet voldoen aan één van de voorwaarden volstaat om te concluderen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsbepaling. Verweerder motiveert dat op basis van het door verzoekster neergelegde PV niet kan worden vastgesteld dat zij zich effectief in een schrijnende situatie bevindt. Bovendien stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat zij niet aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Verweerder hield bij zijn beoordeling rekening met de gegevens uit de beschikking kortgeding van 6 april 2011 en met de stukken die verzoekster bijbracht. De Raad stelt vast dat verzoekster de door verweerder gedane vaststelling op zich niet betwist, doch louter aangeeft dat verweerder er geen rekening mee heeft gehouden. Uit bovenstaande blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening hield met de elementen van familiaal geweld en haar eventuele tewerkstelling doch de bewijzen onvoldoende achtte. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Met haar betoog toont verzoekster ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze zou zijn te werk gegaan of dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Verzoekster betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar echtgenoot. Evenmin betwist zij de vaststellingen dat zij op een afzonderlijk adres verblijven en er ook geen sprake meer is van een gezinscel, zodat zij niet aantoonde op welke wijze artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststellingen aangaande het familiaal geweld en de eventuele tewerkstelling niet betwist, nu zij louter stelt dat er geen rekening mee werd gehouden. Verzoekster toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig tot zijn conclusie is gekomen, met name dat -op basis van het neergelegde PV, niet kan worden besloten tot een bijzonder schrijnende situatie, en dat verzoekster geen bewijzen bijbracht van haar effectieve tewerkstelling of van andere inkomsten. De Raad stelt vast dat noch in het administratief dossier, noch bij het inleidend verzoekschrift bewijzen van effectieve tewerkstelling of inkomsten zijn bijgebracht. Verzoekster laat na uiteen te zetten met welke concrete elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden, zodat zij niet aantoonde dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing steunde op een onvolledige of verkeerde feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet.

Verzoekster citeert artikel 8 van het EVRM en wijst erop dat de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM niet gelimiteerd is tot een verbod op inmenging in het familie- en gezinsleven, maar tevens ook positieve verplichtingen oplegt aan de overheidsinstanties. Verzoekster verwijst naar het arrest “Hokkannem, van 23 september 1994, A.299 A, JCPG, 1955, I, 3823, n° 32”.

Verzoekster wijst tevens op het arrest “Chorfi/België (arrest van 7 augustus 1996, Rec., 1996, 915, JCP G, 1997, I, 4000, n° 37)”, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaalt dat het privéleven het recht op het ontwikkelen van sociale relaties, met inbegrip van het professionele domein inhoudt, en aldus het familiale leven onderscheidt van het privéleven, dat professionele en onderwijsvormingen en de in België opgebouwde sociale banden bevat.

Verzoekster betoogt dat zij sinds haar aankomst op voortdurende en onafgebroken wijze in België woont en dat zij zich gedurende deze periode volledig integreerde. Zij wijst erop dat zij werk heeft voor onbepaalde duur, dat ze correct Nederlands spreekt en omringt is door haar vrienden. Verzoekster betoogt dan ook dat het beëindigen van haar verblijfsrecht een schending is van artikel 8 van het EVRM en van de evolutieve interpretatie die eraan wordt gegeven door het Europees Hof. Gelet op voorgaande meent verzoekster dat de bestreden beslissing niet proportioneel is ten opzichte van het door de overheid vooropgestelde doel en dat het recht op het familie- en privéleven van verzoekster wordt miskend.

3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat verzoekster gehuwd is met de heer Z.A., doch dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging, of van een gezinscel en dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart. Ondanks verzoeksters huwelijk toont verzoekster niet aan dat zij nog effectief een gezin vormt met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster wijst op het feit dat artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen inhoudt voor de overheid, wijst de Raad erop dat het EHRM inderdaad een onderscheid maakt tussen een inmenging in het privé- of gezinsleven of positieve verplichtingen die kunnen ontstaan voor de overheid. Hierbij moet worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In casu wordt verzoeksters verblijfsrecht beëindigd, zodat het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zodat verzoeksters uiteenzetting over positieve verplichtingen voor de overheid *in casu* niet van toepassing is.

Aangaande de vermeende schending van het privéleven stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het raam van de eerbied voor haar privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het raam van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster wijst erop dat zij geïntegreerd is en sociale banden heeft ontwikkeld in België, en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden afgewogen ten opzichte van haar rechten.

Voor wat de belangenafweging betreft, wijst de Raad vooreerst op de bespreking onder het eerste onderdeel van het middel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige wijze heeft beslist een einde te stellen aan verzoeksters verblijf, nu er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfsrecht had verkregen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, wanneer zij aantoonbaar op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoekster van mening is dat haar privéleven door de bestreden beslissing wordt geschonden, nu sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekster een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België, goed geïntegreerd is, zij professionele en persoonlijke bindingen zou zijn aangegaan en goed Nederlands spreekt, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Waar verzoekster verwijst naar het arrest Chorfi/ België van 7 augustus 1996 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat het voornoemde Hof in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhield, terwijl de heer Chorfi gedurende verscheidene jaren in België school liep en werkte en tal van verwanten had in België, zodat verzoekster ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Verzoekster beweert dat zij werk heeft voor onbepaalde duur, goed Nederlands spreekt en omringd is door vrienden, doch zij brengt geen enkel bewijs bij ter staving van haar beweringen. Verweerder motiveert overigens in de bestreden beslissing dat zij geen bewijs bijbrengt van haar arbeid. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inmenging in haar privéleven inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel

wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN